ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ F. DE BAILLEHACHE

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΥΜΑ

ΚΑΘΟΜΑΣΤΕ ἀπὸ ὥρα στὸ χὼλ τοῦ «Νόρμαντυ», τοῦ πιὸ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου τῆς Ντωβίλ, καὶ περιμέναμε, νευριασμένοι ἀπὸ τὴν πλῆξι, νὰ πάψῃ ἡ βροχή, ἡ πρώτη μεγάλη βροχὴ τοῦ φθινοπώρου....

—Ὡμορφος καιρός ! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μιχαὴλ Χόπκινς, ἕνας παράξενος Ἀμερικανός, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα κάτιζε μὲ μιὰ παγερὴ ἀπάθεια τὴν πίπα του.

—Μὰ τί λέτε, τί λέτε : παραπονέθηκε ἡ ὡμορφη κ. Κασσαβοράν. Αὐτὴ δὲν εἶνε βροχή, εἶνε σωστὸς κατακλυσμός ! Θἄχουμε πάλι μεγάλες πλημμύρες !...

Ὁ Μιχαὴλ Χόπκινς γέλασε νευρικά, μ' ἕνα παράφωνο μεταλλικὸ γέλιο.

—Ὡμορφο πρᾶμα ἡ πλημμύρες ! ἀπάντησε στὴν ἥσυχη καὶ γλυκειά κ. Κασσαβοράν. Γιές ! Ἡ πλημμύρες, ὠμορφο, πολὺ ὥμορφο πρᾶμα !...

—Ἄ ! μίστερ Χόπκινς, μὲ τρομάζετε ! Ἔχετε πολὺ ἰδιότροπα γοῦστα ! βιάστηκε νὰ παρατηρήσῃ ἡ ὥμορφη Γαλλίδα, ποὺ συλλογιζότανε μὲ φρίκη τ' ἀπέραντα χτήματά της στὴ Νορμανδία πλημμυρισμένα ἀπὸ τὴ βροχή...

—Ἰδιότροπα ; ἔκανε γελῶντας πάλι ὁ παράξενος Ἀμερικανός. Ὄχι, λαίδη ! Λογικά, θέλετε νὰ πῆτε... Γιές, πολὺ λογικά !... Θὰ θέλατε νὰ σᾶς διασκεδάσω λιγάκι, μὲ μιὰ ἱστορία, μιὰ ἱστορία γιὰ πλημμύρες ; Ἀκοῦστε τη, λαίδη. Μοιάζει σὰν παραμύθι... Ὤ, γιές ! Σὰν παραμύθι. Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, λαίδη, ζοῦσ' ἕνα ἥσυχο κι' ἀγαπημένο ἀντρόγυνο στὸ Ὀχάϊο. Γιές, πολὺ ἀγαπημένο ! Αὐτὸ τὸ ἀντρόγυνο ἦταν ὁ Μάϊκ καὶ ἡ Τζέννυ, δηλαδὴ ἐγὼ κι' ἡ γυναῖκα μου. Ὁ Μάϊκ κι' ἡ Τζέννυ, λοιπόν, εἶχαν μερικὲς οἰκονομίες κι' εἶχαν φτιάξει μιὰ μικρὴ ἀγρέπαυλι, ὥμορφη, πολὺ ὥμορφη, γιὰ νὰ κάνουνε λεφτά...

Μά, ὅπως τυχαίνει πολλὲς φορές, ὁ ἐργολάβος, οἱ χτίστες καὶ οἱ μαραγκοὶ ἤθελαν πιὸ πολλὰ μεροκάματα ἀπ' ὅσα εἴχαμε ὑπολογίσει κι' ἔτσι, ὅταν ἑτοιμάσθηκε ἡ μικρούλα ἀγρέπαυλίς μας, δὲν εἴχαμε πεια λεφτὰ γιὰ ν' ἀγοράσουμε τὰ ζῶα... Γιές, λαίδη. Ἦταν μιὰ ἀγρέπαυλις δίχως ζῶα α' ὁ Μάϊκ μὲ τὴν Τζέννυ δὲν ἔκαναν τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ κλαῖνε ἀπ' τὸν καημό τους...

Πῆρα τὸ κιάλι μου καὶ κύτταξα....

Εἶχαν κάτσει ἀπάνω σ' ἕνα βουναλάκι, γιὰ νἄχουν ἥλιο καὶ ἀέρα. Τριγύρω τους ὅμως δὲν εἶχαν κανένα γείτονα. Μονάχα ὁ κάμπος ἁπλωνότανε ὥς πέρα, μὲ τ' ἀγρίμια καὶ τὰ δάση στὸν ὁρίζοντα...

Κάτω στὸν κάμπο, μακρυά, ὡς εἴκοσι μίλια, ἡ οἰκογένεια Πέτερσον εἶχε κι' αὐτὴ μιὰ ἀγρέπαυλι, μά μιὰ ἀγρέπαυλι ὑπέροχη ! Ὁ Φραγκλὶν Πέτερσον ἦτιν ὁ πιὸ πλούσιος χτηματίας τοῦ Ὀχάϊο. Εἶχε τὰ καλύτερα ποδοπούλα καὶ τὰ πιὸ τρυφερὰ κοττόπουλα τῆς πολιτείας. Κι' ἔβαζε τ' αὐγά γιὰ νὰ βγάλῃ πουλάκια σὲ κλωσσομηχανές, ποὺ εἶχαν πεντακόσιες θέσεις καὶ ποὺ ξεστραπόντουσαν μὲ τὸν ἠλεκτρισμό !... Ἄ, ἦταν τυχερὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Πέτερσον, λαίδη ! Γιές, πολὺ τυχερός !...

Ὁ Μάϊκ κι' ἡ Τζέννυ ἔκαμαν μιὰ φορὰ τὴν κουταμάρα νὰ πᾶνε νὰ τοῦ ζητήσουν νὰ τοὺς δώσῃ μὲ πίστωσι μερικὰ ζῶα γιὰ τὴν ἀγρέπαυλί τους. Μὰ ὁ Πέτερσον τοὺς γέλασε κατάμουτρα καὶ τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸ ὑποστατικό του. Κι' ἡ Τζέννυ, ἀνεβαίνοντας πάλι τὸ βουναλάκι, ἔκλαιγε σὰν μικρὸ κορίτσι ἀπ' τὸν καῦμό της...

—Μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου ! τῆς ἔλεγα τότε γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Κάνε ὑπομονή... Θὰ βγῶ μὲ τὸ λάσσο καὶ θὰ δῆς ! Θὰ πιάσω ἕνα σωρὸ ἄγρια ἄλογα !...

Μὰ αὐτὰ ἦσαν λόγια τοῦ ἀέρος... Ποτέ μου δὲν κατάφερα νὰ πιάσω ἕνα ἀγρίμι μὲ τὸ λάσσο...

Τὸ χειμῶνα τὸ χιόνι σκέπασε ὁλόγυρα τὸν κάμπο. Ὁ Μάϊκ κι' ἡ Τζέννυ καθόντουσαν κοντὰ στὴ φωτιά, παρηγοριόντουσαν μὲ τριφερὰ λόγια καὶ περνοῦσαν μὲ τὴ μικρὴ ἐσοδειά τους... Στενόχωρες μέρες, λαίδη ! Πολὺ στενόχωρες !....

Τὴν ἄνοιξι ἔπιασαν ἡ βροχές. Βροχὲς μεγάλες κι' ἀδιάκοπες, σωστὲς νεροποντές, ὅπως τώρα...

Τὸ ποτάμι τότε ἄρχισε νὰ φουσκώνῃ καὶ νὰ ξεχειλίζῃ στὸν κάμπο μας. Κι' ὅταν περνοῦσε κανένας κάου - μπόϋ, μᾶς ἔφερνε ἄσκημες εἰδήσεις. Τὸ μεγάλο ποτάμι, στὸ βορρᾶ, γινόταν ἐπικίνδυνο...

Ἕνας γέρο - Ἐρυθρόδερμος, ποὺ κοιμήθηκε μιὰ νύχτα στὸν ἀχερῶνα μας, πρὶν φύγῃ τὸ πρωί, μοῦ εἶπε ἄξαφνα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοῦ εἴχα κάνει :

—Δὲν εἶσαι πλούσιος... Τὸ ξέρω. Μὰ μὴ σὲ νοιάζει... Τὸ χρυσάφι θἄρθῃ ὕστερ' ἀπὸ τὸ μαῦρο κῦμα...

—Ποιό μαῦρο κῦμα ; τὸν ρώτησε ἡ Τζέννυ. Μήπως ἔ' ἀνεβῇ ποτὲ κανένα κῦμα ὥς τὸ βουνὸ καὶ μήπως τὸ νερὸ εἶνε μαῦρο ;

Μὰ ὁ γέρο - Ἐρυθρόδερμος δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο, μόνο χαμογέλασε καὶ τράβηξε κατὰ τὸν κάμπο.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς μέρες μὲ ἀδιάκοπες βροχὲς κι' ἕνα πρωῒ ὁ Μάϊκ κι' ἡ Τζέννυ παραξενεύτηκαν, ὅταν εἶδαν νὰ γυαλίζῃ κάτι μακρυὰ στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα. Ἐγὼ τότε πῆρα τὸ κιάλι μου, κύτταξα μιὰ στιγμὴ καὶ φώναξα κατάπληκτος :

—Τζέννυ !... Πλημμυρίζει ὁ κάμπος !... Ξεχείλισε φαίνεται τὸ μεγάλο ποτάμι κι' ἔρχονται τὰ νερὰ του κατὰ δῶ !...

Κι' ὁ ἀέρας φούσκωνε τὰ νερὰ σὰν κύματα...

—Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ μαῦρο, ποὺ φαίνεται ἀπάνω τους ; μὲ ρώτησε ἡ Τζέννυ.

—Τὸ μαῦρο ; ἔκανα περίεργος. Γιὰ ἄσε με νὰ δῶ κι' ἐγώ...

Καὶ τὸ κιάλι περνοῦσε ἀπὸ τόνα μάτι στ' ἄλλο. Γιές, λαίδη ! Μπροστὰ ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς πλημμύρας ξεχυνότανε μ' ὁρμὴ ἕνα μαῦρο κῦμα... Ὁ Μάϊκ κι' ἡ Τζέννυ δὲν καταλάβαιναν τίποτε. Ἔβλεπαν μονάχα ὅτι ἔβγαιναν ἀλήθεια τὰ λόγια τοῦ Ἐρυθρόδερμου...

—Μάϊκ ! φώναξε μιὰ στιγμὴ ἡ Τζέννυ. Πλημμύρισε τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Φραγκλὶν Πέτερσον. Θέλεις νὰ πνίγηκαν ὅλοι τους ἐκεῖ κάτω ;

—Τζέννυ ! τῆς ἀπάντησα ὁλόχαρος. Εἴμαστε τυχεροὶ ἐμεῖς, ποὺ κα θόμαστε στὸ βουναλάκι.

Καὶ συλλογιζόμουν ὅτι καλὰ τὴν εἶχε πάθει ὁ Πέτερσον...

Τὸ μαῦρο κῦμα ὅστόσο προχωροῦσε, ξεχυνότανε μπροστὰ ἀπὸ τὰ νερὰ κι' ὅλο ἐρχόταν πρὸς τὸ φτωχικό μας.

Τὸ μεσημέρι τρώγαμε στὴν κουζίνα μας, ὅταν ἀκούσαμε ἄξαφνα ἕναν παράξενο θόρυβο καὶ τὸ σκύλο μας ποὺ γαύγιζε. Πεταχτήκαμε λοιπὸν ἀπὸ τὴ θέσι μας καὶ στήσαμε τ' αὐτὶ γιὰ ν' ἀκούσουμε καλύτερα. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι χιλιάδες πουλιὰ φωνάζανε ὅλα μαζύ... Κι' ὁ σκύλος οὔρλιαζε, οὔρλιαζε ἀδιάκοπα, σὰν νὰ εἶχε λυσσάξει...

Βγήκαμε τότε γιὸ νὰ δοῦμε τί γινότανε.

Τὸ μαῦρο κῦμα ἀνέβαινε τώρα τὸ βουναλάκι. Καί, τί περίεργο ! Ξέρετε τί ἦτανε, λαίδη ; Ἦσαν ἀναρίθμητα κλωσσοπούλια, ξετρελλαμένα ἀπὸ τὸ φόβο τους, ποὺ φώναζαν ὅλα μαζὺ κι' ἀνέβαιναν τὴν πλαγιά, μπροστὰ ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς πλημμύρας. Πολλὰ εἶχαν πνιγῇ κιόλας κι' εἶχαν σκεπαστῇ ἀπὸ τὸ νερό. Μὰ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ τὰ πιὸ δυνατὰ τρέχανε ἀκόμα...

—Μπᾶ ! γιὰ στάσου ! φώναξα τῆς Τζέννυ. Αὐτὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τοῦ Πέτερσον !...

—Καὶ βέβαια ἔρχονται ἀπὸ κεῖ κάτω ! μ' ἀπάντησε ἡ γυναῖκα μου.

Τὰ νερὰ εἶχαν φτάσει κιόλας καμμιὰ πενταρισαριὰ μέτρα πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὑποστατικό μας κι' ὅλα τὰ κλωσσοπούλια τρέχανε ἀπάνω σὰν τρελλά, γιὰ νὰ σωθοῦνε ἀπ' τὴν πλημμύρα. Ἡ Τζέννυ κι' ἐγὼ ἀρχίσαμε τότε νὰ τ' μαζεύουμε καὶ νὰ ρίχνουμε σανίδια στὸ νερὸ γιὰ νὰ σώσουμε ἀκόμη κα ἄλλα... Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶχα δεῖ τόσα κλωσσοπούλια !...

Εὐτυχῶς ποὺ εἶχα τὸν ἀχερῶνα μας γεμάτο βρώμη, ποὺ μοῦ εἶχε μείνει ἀποὐθητε ἀπὸ τὸ φθινόπωρο !... Ἀλλοιῶς, τί θὰ κάναμε ;...

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος τὰ νερὰ σιγὰ - σιγὰ ἄρχισαν ν' ἀποτραβιῶνται. Τὴ δεύτερη ἑβδομάδα λοιπὸν ἐπῆγα μὲ τ' ἄλογο ὥς τοῦ Πέτερσον, ὅπου βρῆκα μισογκρεμισμένο τὸ ὑποστατικό του.

—Ἔ, γέρο - Πέτερσον ! τοῦ φώναξα. Σοῦ φέρνω καλὰ νέα ! Γιές, πρωτῆς τάξεως νέα ! Ἔπιασα δέκα χιλιάδες κλωσσοπούλια σου !

Ὁ πλούσιος χτηματίας πρασίνισε ἀπὸ τὸ θυμό του.

—Τί διάβολο ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου ! φώναξε, σὰν νὰ τὸν εἶχα πιάσει ἀπὸ τὸ λαιμό. Πήγαινε στὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴν πῆς τίποτε σὲ κανένα ! Ἡ ἀσφάλεια τὰ πλήρωσε ὅλα ! Καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι ν' ἀνασκαλέψω πάλι τοὺς παληοὺς λογαριασμούς, γιὰ καμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες κλωσσοπούλια !....

—Μὰ τὰ ἔχω στὸ ὑποστατικό μου... τοῦ ἀπάντησα δειλά.

—Κράτησέ τα, πειρασμὲ τῶν πειρασμῶν ! Κράτησέ τα ! Κάνε τα ὅ,τι θέλεις ! Μὰ ὕστε νὰ μοῦ ξανακάνῃς λόγο γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ὁμολογῆστε, λαίδη, ὅτι αὐτὸ ἦταν ἕνα ὥμορφο πεσκέσι, ἕνα πεσκέσι τῆς πλημμύρας. Γιές, τῆς πλημμύρας ! Κι' ἔτσι ἡ Τζέννυ εἶχε ἕνα σωρὸ κλωσσοπούλια στὴν ἀγρέπαυλι. Καὶ ξέρετε πόσα ἦταν ἀκριβῶς ; Ἔντεκα χιλιάδες τριακόσια ἑξηνταπέντε, κι' ἀπ' τὰ καλύτερα ! Δίχως νὰ λογαριάσουμε τὶς τρεῖς ἢ τέσσερες χιλιάδες, ποὺ πνίγηκαν στὰ νερὰ καὶ ποὺ ἦσαν ἕνα πρώτης τάξεως λίπασμα γιὰ τὰ χωράφια...

Ἔτσι λοιπόν, λαίδη, ἄρχισα νὰ κάνω περιουσία, κι' ὅπως εἴδατε, τὴν χρωστάω σὲ μιὰ πλημμύρα, σὲ μιὰ μεγάλη πλημμύρα, ποὺ εἶχε σκεπάσει μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα τὸν κάμπο τοῦ Ὀχάϊο !...».

Κι' ὁ Μιχαὴλ Χόπκινς, ὁ παράξενος Ἀμερικανὸς τοῦ «Νόρμαντυ», ἔριξε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρο στὰ ποτάμια ποὺ τρέχανε στοὺς δρόμους καὶ ξαναεῖπε, γελῶντας, μὲ τὸ παράξενο μεταλλικὸ γέλιο του :

—Γιές, λαίδη ! Ὡμορφο πρᾶμα ἡ πλημμύρες !...